

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 34/2012-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. G., Z., vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 57/2009 a jeho uzneseniami zo 4. februára 2010 a 14. októbra 2010, postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 59/2010 a jeho uznesením z 30. marca 2010, ako aj v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 323/2010 a jeho uznesením zo 16. decembra 2010 a Najvyšším súdom Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 200/2011 a jeho uznesením z 28. októbra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. G. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. novembra 2011 doručená sťažnosť Ing. M. G.ša (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou

namietal porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 57/2009 a jeho uzneseniami zo 4. februára 2010 a 14. októbra 2010, postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 59/2010 a jeho uznesením z 30. marca 2010, ako aj v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 323/2010 a jeho uznesením zo 16. decembra 2010 a Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 200/2011 a jeho uznesením z 28. októbra 2011.

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: „Okresný súd v Michalovciach uznesením zo 4. 2. 2010 ustanovil vo veci znaleckého dokazovania znalca z odboru stavebníctvo, odvetvie odhad hodnoty nehnuteľnosti.

Súčasne mi uložil podľa § 141 O. s. p. zložiť 500 eur ako preddavok na trovy, ktoré si vyžiada znalecké dokazovanie.

Okresný súd v Michalovciach uznesením zo 14. 10. 2010 zmenil pôvodné uznesenie tak, že namiesto znalca z odboru stavebníctvo, odhad nehnuteľnosti ustanovil znalca z odboru poľnohospodárstvo, odvetvie odhad poľnohospodárskej pôdy.

S touto zmenou som nesúhlasil a odvolal som sa na Krajský súd v Košiciach, ktorý konal bez mojej prítomnosti a moje odvolanie odmietol. V odôvodnení uvádza, že odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu, ktorým sa upravuje vedenie konania.

Podal som dovolanie. Najvyšší súd dovolacie konanie zastavil z dôvodu, že som nebol zastúpený advokátom.“ (Dopytom na okresnom súde ústavný súd zistil, že sťažovateľ podal 2. februára 2011 okresnému súdu dovolanie, pozn.)

3. Sťažovateľ namietal (bod 4) porušenie dohovoru „čl. 6 ods. 1 právo na spravodlivé súdne konanie. Rozhodovanie o tom, aby znalecký posudok vyhotovil znalec z iného odboru nedáva predpoklad pre spravodlivé rozhodnutie.“.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo na spravodlivé súdne konanie čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo porušené v konaniach na Okresnom súde v Michalovciach č. 20 C/57/2009, na Krajskom

súde v Košiciach č. 6 Co/59/2010-75, č. 4 Co/323/2010-106 a na Najvyššom súde SR č. 4 Cdo 200/2011.

2. Uznesenia Okresného súdu v Michalovciach č. 20 C/57/2009-63 zo dňa 4. 2. 2010 a zo dňa 14. 10. 2010, uznesenia Krajského súdu v Košiciach č. 6 Co/59/2010-75 zo dňa 30. 3. 2010 a č. 4 Co/323/2010-106 zo dňa 16. 12. 2010, uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 4 Cdo 200/2011 zo dňa 28. 10. 2011 ruší a vec vracia Okresnému súdu v Michalovciach na ďalšie konanie.“

II.

5. Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Sťažovateľ sa domáhal toho, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v bode 1 a 4 označenými rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu.

7. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

II.A

K namietanému porušeniu sťažovateľovho práva uzneseniami okresného súdu a uzneseniami krajského súdu z 30. marca 2010

9. Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie ním označeného práva uzneseniami okresného súdu sp. zn. 20 C 57/2009 zo 4. februára 2010 a z 14. októbra 2010 a konaním im predchádzajúcim (pozri body 2 a 4).

10. Z obsahu sťažnosti (a z k nej pripojených písomností) vyplýva, že sťažovateľ proti predmetným uzneseniam okresného súdu podal riadne opravné prostriedky – odvolania, o ktorých rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 6 Co 59/2010 z 30. marca 2010 a uznesením sp. zn. 4 Co 323/2010 zo 16. decembra 2010. Ústavný súd preto nemá právomoc na konanie o tej časti sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie práva sťažovateľa predmetnými rozhodnutiami okresného súdu.

11. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutých uznesení okresného súdu, pretože na základe podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu. Z uvedeného dôvodu sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

12. Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

13. S prihliadnutím na skutočnosť, že sťažovateľ napadol 2. februára 2011 dovolaním právoplatné uznesenie krajského súdu zo 16. decembra 2010 (body 2 a 10, pozn.), je možné jednoznačne konštatovať, že sťažnosť doručená ústavnému súde 22. novembra 2011 vo vzťahu k plynutiu lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde pre posúdenie ústavnosti uznesenia krajského súdu z 30. marca 2010 (ktoré predchádzalo uzneseniu krajského súdu zo 16. decembra 2010) bola podaná oneskorene.

14. Ústavný súd preto odmietol sťažovateľovu sťažnosť v časti namietajúcej porušenie označeného práva uznesením krajského súdu z 30. marca 2010 (pozri bod 10) ako oneskorene podanú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II.B

K namietanému porušeniu označeného práva rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu

15. Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha tiež vyslovenia porušenia práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 200/2011 z 28. októbra 2011, ktorým konanie o dovolaní sťažovateľa „*podľa § 104 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243c O. s. p. zastavil*“, a jemu predchádzajúcim uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Co 323/2010 zo 16. decembra 2010, ktorým krajský súd odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zo 14. októbra 2010 „*podľa ustanovenia § 218 ods. 1 písm. c) OSP... odmietol*“.

16. Podľa ustáleného právneho názoru ústavného súdu účelom práva na súdnu a inú právnu ochranu vrátane práva na spravodlivé konanie je zaručiť každému prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní. Takýmto predpisom je zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“).

17. Podľa ustanovenia § 104 ods. 2 OSP ak ide o nedostatok podmienky konania, ktorý možno odstrániť, súd urobí pre to vhodné opatrenie. Pritom spravidla môže pokračovať v konaní, ale nesmie vydať rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ak sa nepodarí nedostatok podmienky konania odstrániť, konanie zastaví.

Podľa ustanovenia § 218 ods. 1 písm. c) OSP odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré... smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Podľa ustanovenia § 241 ods. 1 druhej vety OSP dovolateľ (v dovolacom konaní, pozn.) musí byť zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý za neho koná.

Podľa ustanovenia § 243c OSP pre konanie na dovolacom súde platia primerané ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa, pokiaľ nie je ustanovené niečo iné...

18. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je to, aby účastník konania bol v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešný vrátane odvolacieho konania či konania o dovolaní. Všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov

a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07). Rovnako ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

19. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

20. Ústavný súd pripomína, že súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku (odvolania či dovolania) uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného odvolania či dovolania vôbec boli naplnené.

21. Právo na súdnu ochranu (ako aj právo na spravodlivé súdne konanie) sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane odvolacieho konania, ktorého procesné podmienky upravujú ustanovenia § 201 až § 225 (t. j. prvá hlava štvrtej časti) OSP, ako aj dovolacieho konania, ktorého procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a následne OSP (v posudzovanej veci aj s prihliadnutím na ustanovenie § 243c OSP, pozn.).

22. Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 200/2011 z 28. októbra 2011, ktorým dovolacie konanie o dovolaní sťažovateľa zastavil (pozri bod 15). Nezistil pritom žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu nemajúci oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia naopak vyplýva, že najvyšší súd vychádzal z v danej veci existujúceho (procesno) skutkového stavu a na vec aplikoval príslušné ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu (Občianskeho súdneho poriadku).

23. V odôvodnení svojho rozhodnutia po oboznámení výsledkov konania (jeho skutkových a právnych záverov) a rozhodnutí prvostupňového aj odvolacieho súdu „Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) predovšetkým skúmal, či sú splnené podmienky, za ktorých môže o dovolaní konať. Zistil, že tieto podmienky konania nie sú splnené.

Kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania - § 103 O. s. p.).

Ak ide o nedostatok podmienky konania, ktorý možno odstrániť, súd urobí pre to vhodné opatrenia. Pritom spravidla môže pokračovať v konaní, ale nesmie vydať rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ak sa nepodari nedostatok podmienky konania odstrániť, konanie zastaví (§ 104 ods. 2 O. s. p.).

Dovolateľ v dovolacom konaní musí byť zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý za neho koná (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.).

Nedostatok podmienky povinného zastúpenia dovolateľa v dovolacom konaní je možné odstrániť tým, že si dovolateľ zvolí kvalifikovaného zástupcu a k dovolaniu pripojí jeho plnomocenstvo. Ak tak neurobí, a to ani na výzvu súdu s príslušným poučením o následkoch tejto činnosti, a zástupca mu nebude pridelený ani súdom podľa § 30 O. s. p., súd dovolacie konanie zastaví.

Vzhľadom k tomu, že v danej veci dovolateľ nielenže nemá právnické vzdelanie predpokladané ustanovením § 241 ods. 1 vety druhej O. s. p., ale k podanému dovolaniu nepripojil ani plnomocenstvo udelené advokátovi na jeho zastupovanie v dovolacom konaní, Okresný súd Michalovce ho uznesením 23. marca 2011 č. k. 20 C 57/2009-124 a uznesením z 31. mája 2011, č. k. 20 C 57/2009-130 vyzval, aby tento nedostatok povinného zastúpenia odstránil buď predložením plnomocenstva udeleného advokátovi alebo aby súd požiadal o ustanovenie zástupcu podľa § 30 O. s. p. Súd dovolateľa zároveň poučil o následkoch neodstránenia týchto väd. Uznesenie s výzvou bolo dovolateľovi doručené do vlastných rúk 28. marca 2011 a 8. júna 2011. Dovolateľ vytknuté vady neodstránil.

Keďže dovolateľ neodstránil nedostatok podmienky dovolacieho konania (nedostatok právneho zastúpenia v dovolacom konaní), Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolacie konanie podľa § 104 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243c O. s. p. zastavil.“.

24. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že v dovolacom konaní nedošlo k odňatiu možnosti preskúmavania napadnutého výroku, pretože najvyšší súd postupoval v súlade s normami občianskeho súdneho konania, ak dovolacie konanie o dovolaní sťažovateľa proti rozhodnutiu krajského súdu zastavil. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odopretie prístupu k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku. Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 200/2011 z 28. októbra 2011 obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov a nejde o arbitrárne rozhodnutie nezlučiteľné s aplikovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

25. Z uvedených skutočností vyplýva, že medzi namietaným uznesením najvyššieho súdu a možnosťou porušenia práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je taký

vzťah, ktorý by odôvodňoval prijatie sťažnosti na ďalšie konanie po jej predbežnom prerokovaní. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

K uzneseniu krajského súdu sp. zn. 4 Co 323/2010 zo 16. decembra 2010

26. Sťažovateľ ďalej namietal porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v označenom konaní a jeho rozhodnutím zo 16. decembra 2010. Podľa ustálenej praxe ústavného súdu v prípade podania sťažnosti proti dovolaciemu rozhodnutiu najvyššieho súdu a súčasne aj proti dovolaním napadnutému rozhodnutiu všeobecného súdu ústavný súd podrobil ústavnoprávnemu prieskumu aj toto rozhodnutie.

27. Podľa ustanovenia § 218 ods. 1 písm. c) OSP „odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné“. Podľa ustanovenia § 202 ods. 3 písm. a) OSP „odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu, ktorým sa upravuje vedenie konania“. Uznesením, ktorým sa upravuje vedenie konania, je napríklad aj uznesenie o ustanovení znalca [§ 127 ods. 1 OSP - pozri vysvetlivky k citovanej právnej norme: J. JURČO a kol. Občiansky súdny poriadok, I. diel, Komentár, IV. aktualizované vydanie. Bratislava: EUROUNION, spol. s r. o., 2006. (vysvetlivky s. 543); prípadne M. ŠTEVČEK a kol. Občiansky súdny poriadok, Komentár, I. vydanie. Praha: C. H. BECK, 2009. (vysvetlivky s. 603)].

28. *Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 4 Co 323/2010 zo 16. decembra 2010, ktorým odmietol odvolanie sťažovateľa. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu nemajúci oporu v zákone. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol: „... Odvolací súd skôr než pristúpil k vecnému prejednaníu, zaoberal sa prípustnosťou odvolania proti napadnutému uzneseniu...*

Odvolanie... nie je prípustné proti uzneseniu, ktorým sa upravuje vedenie konania (§ 202 ods. 3 písm. a) O. s. p).

Odvolaací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné (§ 218 ods. 1 písm. c) O. s. p.).

Uznesenie, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu o nariadení znaleckého dokazovania v zmysle ust. § 127 ods. 1 O. s. p. a na vypracovanie znaleckého posudku bol ustanovený iný znalec, je uznesením, ktorým sa upravuje vedenie konania.

Na tom základe odvolaací súd podľa ust. § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. odvolanie žalobcu odmietol, ako smerujúce proti uzneseniu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné...“

29. Ústavný súd konštatuje, že v danej veci nezistil, že by napadnutý postup a rozhodnutie krajského súdu boli svojvoľné a že by zasahovali do práv sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

30. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení zákona (Občianskeho súdneho poriadku) je namietané uznesenie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny a vylučujúci možné porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením označeného práva, a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu ku krajskému súdu odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. Ďalším možným dôvodom na odmietnutie sťažnosti v tejto jej časti (bod 26) je oneskorenosť jej podania (bod 13). Nad rámec už uvedených skutkových zistení, právnych úvah, faktických a právnych záverov v predmetnej veci ústavný súd považuje ešte za potrebné uviesť, že napadnuté rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu (a vecne nadväzne na ne aj rozhodnutia najvyššieho súdu) sú rozhodnutiami procesného charakteru, t. j. „rozhodnutiami, ktorými sa upravuje vedenie konania, a ako také nemajú (zásadný, pozn.) vplyv na rozhodnutie vo veci samej... Súd nimi nie je viazaný, čo znamená, že ich možno zmeniť bez toho, aby bolo možné podať odvolanie“ (citované z už v bode 25 uvedenej publikácie M. Števček a kol. To znamená, že predmetné rozhodnutia nie sú rozhodnutiami vo veci samej a sťažovateľ bude mať možnosť dožadovať sa zákonom ustanoveným spôsobom nápravy eventuálneho porušovania ním označeného práva (čl. 6 ods. 1 dohovoru, prípadne aj iných práv, resp. základných práv, pozn.) počas ďalšieho priebehu konania o jeho právnej veci pred všeobecnými súdmi (čo v zásade znamená aj možnosť odmietnutia tejto sťažnosti ako celku podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej neopodstatnenosti).

32. Nadväzujúc na túto argumentáciu (bod 31) ústavný súd v závere poznamenáva, že ďalším dôvodom odmietnutia predmetnej sťažnosti ako neopodstatnenej je skutočnosť, že sťažovateľ namieta iba porušenie práva na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru („právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... prerokovaná... súdom...“), čo v súvislostiach (okolnostiach) daného prípadu (veci), keďže ide o posudzovanie rozhodnutí všeobecných súdov o procesných otázkach upravujúcich vedenie konania, vyvoláva (spôsobuje) absenciu príčinnej súvislosti medzi namietanými rozhodnutiami menovaných uvedených súdov a porušením označeného práva zaručeného dohovorom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2012

